

Principii hermeneutice de studiu al Scripturii

Contextele în care s-a născut și în care operează Scriptura: (John Stott, *Să înțelegem Biblia*)

CONTEXTUL LITERAR - Dumnezeu **a vorbit** ca să se facă înțeles

CONTEXTUL ISTORIC – Dumnezeu **a vorbit** în timp și spațiu

CONTEXTUL TEOLOGIC – **Dumnezeu** a vorbit și nu se contrazice

CONTEXTUL ACTUAL – **Dumnezeu** a vorbit și rămâne veșnic relevant

Etapele studierii textului biblic:

Exegeza este faza în care noi cercetăm textul Scripturii pentru a înțelege ce a însemnat el pentru ei, atunci și acolo. Exegeza se face analizând contextul literar în lumina contextului istoric și armonizând concluziile cu contextul teologic

Actualizarea este faza în care ne lăsăm noi înșine cercetați de Dumnezeu Scripturii pentru a înțelege ce înseamnă textul pentru noi, acum și aici, pentru contextul actual în care trăim, indiferent care ar fi el, și pentru a înțelege cum trebuie aplicat adevărul din text în acest context.

1A. Pregătirea cărții: - citirea cărții de câteva ori pentru a te familiariza cu conținutul cărții

1B. Cu autorul prin carte - **structura** cărții: cum a fost scrisă?

- **scopul** cărții: de ce a fost scrisă?

- **mesajul** cărții: ce vrea să spună autorul?

2B. Cu cartea prin literatură - ce formă literară a folosit autorul?

-care sunt elementele specifice formei literare?

Genurile literare: (Gordon D. Fee & Douglas Stuart, *Biblia ca literatură*)

A. Narațiunile: Sunt povestiri și sunt redactate pe trei nivele: 1) nivelul superior –

cel al planului universal al lui Dumnezeu înfăptuit în creația Sa; 2) nivelul central – se învâрте în jurul lui Israel; 3) nivelul inferior – narațiunile individuale.

Narațiunile au fost concepute din jocul armonios a trei elemente fundamentale: *personaje, acțiune și context*. Armonia jocului derivă din stricta interdependență a celor trei elemente. Pe de o parte, personajele produc acțiunea, pe de altă parte însă acțiunea revelează personajele. Iar atât personajele cât și acțiunea sunt într-un context, într-un cadru care, la rândul lui, le influențează și le revelează.

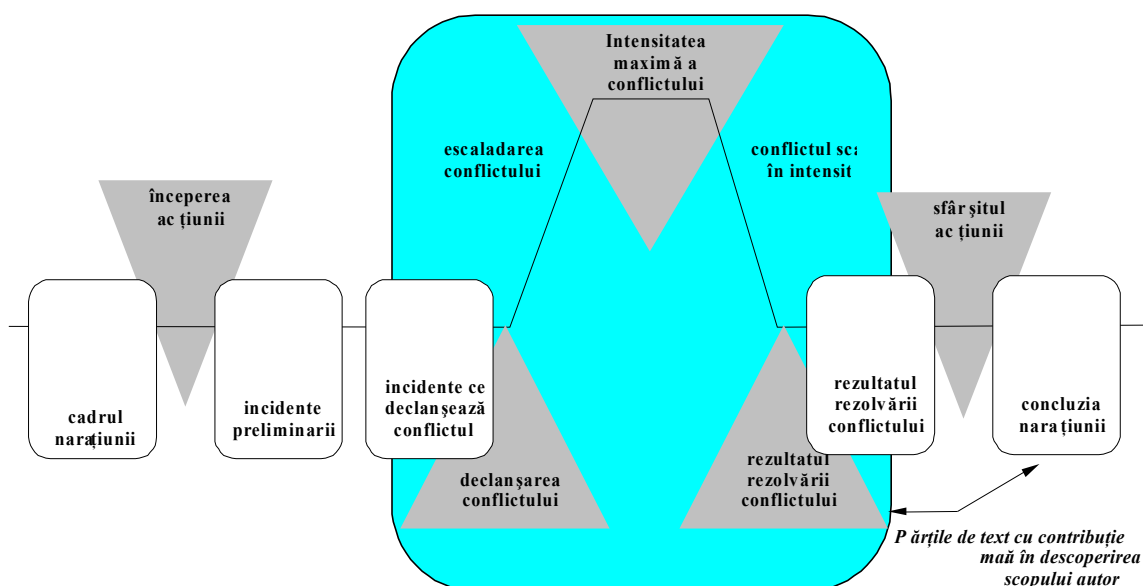
Principii specifice de interpretare:

- În general, o narațiune vetero-testamentală nu ne învață în mod direct o doctrină.
- O narațiune vetero-testamentală ilustrează de regulă una sau mai multe doctrine formulate propozițional în altă parte.
- Narațiunile consemnează ceea ce s-a întâmplat - nu neaparat ceea ce ar fi trebuit să se întâmple sau ce ar trebui să se întâmple de fiecare dată. De aceea, nu fiecare narațiune are o morală individuală identificabilă.
- Ceea ce fac oamenii în narațiuni nu constituie neaparat un exemplu bun pentru noi. Adesea, este tocmai contrariul.
- Majoritatea personajelor din narațiunile VT sunt departe de a fi perfecte, iar acțiunile lor, așijderea.
- Nu ni se spune întotdeauna la sfârșitul unei narațiuni dacă ceea ce s-a întâmplat a fost bun sau rău. Se presupune că suntem în stare să apreciem singuri cele relatate pe baza a ceea ce Dumnezeu ne-a învățat deja în mod direct și categoric în Scriptură.
- Toate narațiunile sunt selective și incomplete. Nu ni se prezintă toate detaliile relevante. Dar ce apare însă în narațiune este tot ceea ce autorul a inspirat a considerat că îi important să știm.

- Narațiunile nu sunt scrise pentru a răspunde tuturor întrebărilor noastre teologice. Ele au un scop anume și se ocupă de anumite subiecte, lăsând ca altele să fie discutate în altă parte, în alt mod.
- Narațiunile ne pot învăța fie explicit (afirmând în mod clar ceva) fie implicit (implicând în mod clar ceva, fără să afirme de fapt, lucrul respectiv).
- În ultimă instanță, Dumnezeu este eroul tuturor narațiunilor biblice.

SCHEMA POYTHRESS – Dr. Vern Poythress
(Beniamin Iărăgău, *Exod*)

“The Semantic Structure of Written Communication”

Delimitarea unei narațiuni se va face prin identificarea cadrului narațiunii, a începutului și sfârșitului acțiunii, a incidentelor preliminare și a celor care ocazional și declanșează conflictul. De obicei conflictul se intensifică atingând un punct maxim după care scade și se rezolvă. Rezolvarea conflictului este marcată de un rezultat.

- mulțumire, rugăciune
- Corpul scrierii
- Salutul de încheiere

Natura epistolei: - ocazională - trebuie să ne întrebăm “De ce?”

- ce anume l-a determinat pe autor să scrie?
- ce fel de legături există între el și destinatari?
- ce fel de atitudini reflectă el și ei în scrisoare?

3B. Cu cartea prin istorie - care este contextul istoric și cultural în care a fost scrisă cartea ?

4B. Cu cartea prin Biblie - care este mesajul teologic al cărții?

2A. Analiza cărții: (Walter A. Henrichsen, *Cercetați Scripturile*)

O.I.C.A. - Observare (Ce văd?)

- Interpretare (Ce înseamnă aceasta?)
- Corelare (Cum se raportează aceasta la restul Bibliei?)
- Aplicare (Ce înseamnă aceasta pentru mine?)

1) Observarea: (Howard Hendricks & William Hendricks, *Trăirea după Biblie* și Benjamin Fărăgău, *Nădejde în întuneric vol.2*)

- Folosește întrebările de bază: Cine? Ce? Unde? Când? De ce? Cum?
- Descoperă forma și structura pasajului studiat
- Găsește cuvintele cheie
- Analizează modul în care erau folosite referințele din Vechiul Testament
- Observă dezvoltarea progresivă a unui gând sau a unui lanț de idei
- Fii atent la proporții
- Scoate în evidență verbele
- Caută lucrurile care sunt accentuate, care se repetă, care sunt în legătură, care se aseamănă și care se deosebesc, care sunt veridice

- Fă-ți o imagine de ansamblu
- Rezumă-ți observațiile

O interpretare corectă a textului este rezultatul unui proces de observare corect. Exegeza implică un proces de decodare a mesajului transmis de emițător (autor) către receptor (destinatari). Cel care decodează mesajul parcurge drumul celui care transmite mesajul dar în ordine inversă, de la structură la idee

(comunicarea = termeni → elemente structurale → atmosferă → forme literare). Pentru a comunica idei, termenii trebuie organizați în propoziții și fraze, după anumite reguli gramaticale și literare. Atunci când vorbim despre structura unui text vorbim despre toate relațiile dintre termeni sau dintre unitățile structurale mai largi ale textului: expresii, propoziții, fraze, paragrafe și segmente tematice. În procesul de analiză a structurilor putem identifica patru pași: 1) *evidențierea structurilor* (se realizează prin transcrierea structurală a textului și are ca scop identificarea elementelor de structură); 2) *identificarea și analiza structurilor explicite* (se realizează cu ajutorul conectivelor și a definițiilor relațiilor structurale și are ca scop înțelegerea relațiilor dintre diferitele elemente de structură); 3) *identificarea și analiza structurilor implicite* (se realizează cu ajutorul conținutului ideatic și are ca scop înțelegerea relațiilor dintre diferitele elemente de structură); 4) *sinteza* (se realizează cu ajutorul schemelor structurale și are ca scop înțelegerea logicii argumentului).

Transcrierea structurală este o scriere a textului într-o formă nouă, care să ne permită să distingem modul în care se leagă diferitele porțiuni de text, adică structura textului. Evidențierea conectivelor (conjunții și prepoziții) este necesară pentru identificarea relațiilor structurale din cadrul propoziției, a frazei sau a paragrafelor.

2) Interpretarea:

Principii generale de interpretare: (Walter A. Henrichsen, *Cerceteți Scripturile*)

1. Pornește de la premisa că Biblia are autoritate deplină.

2. Biblia se interpretează pe sine. Scriptura explică cel mai bine Scriptura.
3. Pentru înțelegerea și interpretarea corectă a Scripturilor ne sunt necesare credința mântuitoare și Duhul Sfânt.
4. Interpretează experiența personală în lumina Scripturii, și nu Scriptura în lumina experiențelor personale.
5. Exemplele biblice au autoritate numai dacă sunt susținute de o poruncă.
6. Scopul fundamental al Bibliei este să ne schimbe viețile, nu să ne îmbogățească cunoștințele.
7. Fiecare creștin are dreptul și responsabilitatea să studieze și să interpreteze el însuși Cuvântul lui Dumnezeu.
8. Istoria Biserici este importantă, dar nu decisivă în interpretarea Scripturilor.
9. Promisiunile lui Dumnezeu date în Scriptură sunt la dispoziția Duhului Sfânt pentru credincioșii din fiecare generație.

Principii gramaticale de interpretare:

1. Scriptura are un singur înțeles și el trebuie luat în sens propriu.
2. Interpretează cuvintele în armonie cu înțelesul lor din vremea în care a trăit autorul.
3. Interpretează cuvântul în cadrul propoziției și a contextului în care se află.
4. Interpretează pasajul în armonie cu contextul său.
5. Când un obiect neînsuflețit este folosit pentru a descrie o ființă vie, afirmația poate fi interpretată în sens figurat.
6. Când o expresie nu se potrivește cu caracterul obiectului descris, afirmația poate fi interpretată în sens figurat.
7. Principalele elemente și personaje dintr-o pildă reprezintă realități concrete. Numai acestea se iau în considerare pentru tragerea concluziilor.
8. Interpretează cuvintele profeților în sensul lor uzual, literal și istoric, cu excepția cazului în care contextul sau modul în care sunt sunt împlinite aceste profeții indică în mod clar că au o semnificație simbolică. Este posibil ca împlinirea

lor să se facă în etape, împlinirea fiecărei etape constituind o garanție pentru ceea ce urmează.

Principii istorice de interpretare:

1. De vreme ce Scriptura a luat ființă într-un context istoric, ea poate fi înțeleasă corect numai în lumina istoriei biblice
2. Deși revelația lui Dumnezeu în Scripturi are un caracter progresiv, atât Vechiul cât și Noul Testament sunt părți esențiale ale acestei revelații și formează un tot unitar.
3. Faptele și evenimentele istorice devin simboluri ale adevărilor spirituale numai dacă Scriptura le desemnează ca atare.

Principii teologice de interpretare:

1. Ca să înțelegi Biblia din punct de vedere teologic, trebuie să o înțelegi mai întâi din punct de vedere gramatical
2. O doctrină poate fi considerată biblică numai dacă însumează și include tot ce spune Biblia despre ea.
3. Atunci când două doctrine prezentate în Biblie par să fie contradictorii, acceptă-le pe amândouă ca fiind scripturale, cu deplina încredere că ele se rezolvă într-un plan superior.
4. O învățătură care este prezentată doar implicit în Scriptură poate fi considerată biblică atunci când este susținută de comparația cu pasajele corelate.

3) Corelarea:

Se definește ca “punerea a două sau mai multe lucruri în relație unele cu altele: actul asocierii”. El are ca obiectiv să lege un verset de altul, un paragraf de altul, și diferite capitole ale cărții între ele.

Câteva metode de bază de corelare: - referințele sau trimerile

- parafrazări proprii
- versiuni ale Scripturii
- diagrame

4) Aplicarea: (Beniamin Fărăgău, *Shema Israel*)

1. Orice text din Scriptură este aplicabil, chiar dacă, nu de puține ori, aplicațiile sunt indirecte (de ex. 2Tim. 3:16, 17; Iacov 1:21-25).
2. O aplicație este biblică numai dacă este pe linia gândirii autorului, adică în armonie cu ceea ce autorul însuși a dorit ca cititorii lui să facă.
3. Pentru ca exemplele din Biblie să fie aplicabile astăzi, ele trebuie să fie confirmate ca pozitive de Biblie și trebuie să fie relevante pentru cultura noastră.
4. Cu cât un adevăr este prezentat mai general (Mat. 6:1), cu atât mai specifică trebuie să fie aplicarea lui, și cu cât un adevăr este prezentat mai specific (1Tim. 2:8; 5:9, 10), cu atât mai generală trebuie să fie aplicarea lui.
5. Lucrurile specifice ilustrează aspectul general, dar nu îl presupun neapărat.
6. Aplicația începe la nivelul motivației și al atitudinii.
7. Aplicația face distincție între personal și universal.
8. Aplicația corectă ține cont de situația concretă.
9. Concepția mea de viață trebuie să fie modelată de aplicația biblică și nu invers.
10. Haosul are nevoie de reguli și legi, iar ordinea de creativitate.
11. Ca și interpretarea, aplicația este un proces.

3A. Sistematizarea cărții:- subiect, complement, idee exegetică, idee homiletică, afirmația de scop (Haddon Robinson, *Arta comunicării adevărului biblic* și Beniamin Fărăgău, *Nădejde în întuneric vol. 2*)

Idee exegetica = Subiect + Complement

Subiect: - răspunsul la întrebarea: Despre ce se vorbește în text?

- lucrul despre care autorul și-a propus să vorbească

Complement: - ce se spune despre subiect

- informații care clarifică și îmbogățește ceea ce știm despre subiect

Ideea exegetică: - ideea întregului text, conține esența întregului.

- formularea pe scurt a ceea ce le-a spus lor atunci și acolo
- trebuie făcută în termenii textului pentru a putea înțelege ce înseamnă pentru noi astăzi